

Arrest

nr. 135 545 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 19 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en het afleveren van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. VERMEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 6 november 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 5 september 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 8 november 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 13 maart 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, evenals de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod.

1.5. De beslissingen zoals bedoeld in punt 1.4. worden op 19 mei 2014 ingetrokken.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 19 mei 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 4 juni 2014 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

“ [...] Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Hij beroept zich op het feit dat hij in Algerije niets heeft om naar terug te keren en noch de bestaansmiddelen noch huisvesting heeft om (tijdelijk) te overleven. Aangezien hij geen bewijzen voorlegt om deze bewering te ondersteunen aanvaarden wij ze niet als buitengewone omstandigheid.

Artikel 8 EVRM, waar hij naar verwijst is hier niet van toepassing daar hij niet aantoonst dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Ook merken we op dat een terugkeer naar Algerije om de machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen slechts een tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich mee brengt. In een eventuele procedure voor gezinshereniging kan betrokkene vragen om het inreisverbod, gekoppeld aan deze beslissing, op te heffen.

Betrokkene stelt ook dat hij in het bezit is geweest van een Al medisch. Hij geeft echter niet aan op welke wijze dit hem ervan weerhoudt om de verblijfsaanvraag voor België in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland.

De elementen van integratie (dat betrokkene meer dan vier jaar in België verblijft, Nederlands heeft geleerd, opleidingen heeft gevolgd, sociale bindingen heeft, werkbereid is, een huurovereenkomst voorlegt en een blanco strafregister heeft) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). [...]”

1.7. Tevens op 19 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 4 juni 2014 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

“[...] De heer [...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort [...]"

1.8. Eveneens op 19 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het afleveren van een inreisverbod. Deze beslissing, die op 4 juni 2014 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de derde bestreden beslissing en luidt als volgt:

"[...] Aan de heer [...] wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

O in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 16.09.2013. [...]"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – op, bij gebreke aan enig middel tegen deze beslissing.

2.1.2. De Raad merkt op dat de drie middelen duidelijk gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing. Ook in het betoog ter ondersteuning van het derde middel, waarin een schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) kan uitdrukkelijk gelezen worden, *"Dat het ontzeggen van een machtiging tot verblijf aan verzoeker een inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker en dat van zijn vriendin"*. Dit is duidelijk gericht tegen de passage in de eerste bestreden beslissing waarin een argument inzake artikel 8 EVRM beantwoord werd.

De exceptie van verweerder is derhalve gegrond.

2.2.1. De Raad merkt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep op, in zoverre het is gericht ten aanzien van de derde bestreden beslissing, het inreisverbod.

2.2.2. De derde bestreden beslissing is slechts zonder meer bij het verzoekschrift gevoegd en in de aanhef van het verzoekschrift wordt hiervan niet de schorsing en vernietiging gevraagd. Alleszins merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel middel heeft ontwikkeld ten aanzien van deze beslissing.

Bij gebreke aan enig middel ten aanzien van de beslissing van 19 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod, is het beroep onontvankelijk in zoverre het is gericht ten aanzien van deze beslissing. Verzoeker kan ter terechtzitting niet dienstig opwerpen dat de drie middelen ook gericht zijn tegen het inreisverbod, aangezien er geen grondslag is in het verzoekschrift voor deze claim.

2.3.1. Voormelde vaststellingen leiden de Raad tot de ambtshalve vaststelling dat het beroep tevens onontvankelijk is, in zoverre het is gericht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld heeft verzoeker geen enkel middel ontwikkeld ten aanzien van het inreisverbod of het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat, waardoor het beroep onontvankelijk dient te worden verklaard in zoverre dit is gericht ten aanzien van

deze beslissingen. Verder dient te worden vastgesteld dat de beroepstermijn teneinde een nieuw verzoekschrift in te dienen tegen deze beslissingen is verstreken. Het geheel van deze vaststellingen leidt ertoe dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod van 19 mei 2014 definitief zijn geworden.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*”.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep in zoverre gericht ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van deze beslissing, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), *quod non*, en dat hem aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat dergelijke redenering kort door de bocht is en dat men “*de kar niet voor de paarden mag spannen*”, doch met deze overtuiging doet zij geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, op grond waarvan de Raad terecht kan stellen dat het inreisverbod definitief is geworden en waar de Raad vervolgens de passende gevolgen – namelijk het vaststellen van een gebrek aan belang ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – aan kan geven.

Het beroep is derhalve tevens onontvankelijk ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er dringt zich derhalve geen onderzoek op van de middelen waarmee verzoeker zich richt ten aanzien van deze beslissing.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

M. EKKA